

Sygn. akt: III AUa 98/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Iwona Szybka (spr.)

Sędziowie: SSA Mirosław Godlewski

SSO del. Karol Kotyński

Protokolant: sekr. sądowy Przemysław Trębacz

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2013 r. w Łodzi

sprawy **W. B.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.**

o emeryturę,

na skutek apelacji W. B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 14 listopada 2012 r., sygn. akt: V U 890/11;

- 1. zmienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego i przyznaje W. B. prawo do emerytury z dniem 14 czerwca 2011 roku;**
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. na rzecz W. B. kwotę 210 (dwieście dziesięć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za obie instancje.**

Sygn. akt III AUa 98/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 lipca 2011 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M.. odmówił W. B. prawa do emerytury, uznając, że wnioskodawca nie wykazał zatrudnienia w warunkach szczególnych w ilości co najmniej 15 lat.

Od decyzji odwołał się W. B. wnosząc o przyznanie prawa do emerytury. Podniósł, że organ rentowy niezasadnie do okresu tej pracy nie zaliczył mu okresu zatrudnienia w Ośrodku (...) w J. oraz okresu od 28 października 1970 r. do 13 listopada 1972 r. tj. okresu odbywania przez wnioskodawcę zasadniczej służby wojskowej.

Organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 14 listopada 2012 r. Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. oddalił odwołanie.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że W. B., urodzony w dniu (...), złożył w dniu 3 czerwca 2011 r. wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Organ rentowy uznał ubezpieczonemu 13 lat 3 miesiące i 27 dni pracy w warunkach szczególnych.

W okresie od dnia 1 marca 1970 r. do dnia 4 lipca 1973 r. W. B. był zatrudniony w Ośrodku (...) w J.. Sąd ustalił, że od 1 czerwca 1970 r. do dnia 27 października 1970 r. wnioskodawca pracował przy zrywce i wywozie drewna z lasu tj. wykonywał pracę w szczególnych warunkach, określoną w wykazie A Dział VI poz. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W okresie od dnia 18 listopada 1972 r. do dnia 4 lipca 1973 r. wnioskodawca również pracował przy zrywce i wywozie drewna z lasu, do obowiązków którego należało zaczepianie ściętego drzewa tj. założenie lin do oprzyrządowania drzewa tak, aby drzewo mogło zostać wciągnięte i załadowane na przyczepę samochodu, po czym wywiezione z lasu.

W okresie od 28 października 1970 r. do 13 listopada 1972 r. ubezpieczony odbywał zasadniczą służbę wojskową.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd uznał odwołanie za niezasadne. Przywołał treść art. 32 i 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze dot. emerytury w związku z pracą w szczególnych warunkach. Wskazał, że jednym z warunków nabycia prawa do tego świadczenia jest okres zatrudnienia w szczególnych warunkach wynoszący co najmniej 15 lat. Musi to być praca wymieniona w załączniku do w/w rozporządzenia i musi być ona świadczona w pełnym wymiarze czasu pracy na określonym stanowisku. Dowodem na taki charakter zatrudnienia jest świadectwo pracy w szczególnych warunkach, jednakże w postępowaniu sądowym dowód ten podlega kontroli zarówno co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej. Podkreślił następnie, że spór pomiędzy stronami ograniczał się do faktu, czy ubezpieczony ma wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach, a konkretnie sporne było niezaliczenie przez organ rentowy okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej tj. od 28 października 1970 r. do 13 listopada 1972 r. oraz okresu zatrudnienia w Ośrodku (...) w J. w okresie od 18 listopada 1972 r. do 4 lipca 1973 r.

Odnośnie drugiego ze spornych okresów Sąd Okręgowy, mając na uwadze przeprowadzone postępowanie dowodowe, uznał, że wnioskodawca w okresie od 18 listopada 1972 r. do 4 lipca 1973 r. wykonywał prace przy zrywce i wywoźce drewna z lasu tj. prace na stanowisku wymienionym w wykazie A Dział VI poz. 2 wskazanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Zatem czas ten winien być uwzględniony.

Odnośnie natomiast okresu służby wojskowej Sąd Okręgowy nie znalazł już ku temu podstaw. Zauważył, że obowiązywała wówczas ustawa z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin oraz rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 września 1956 r. w sprawie zaliczania pracowników do kategorii zatrudnienia, które stanowiło wprawdzie akt wykonawczy do wcześniej obowiązującego dekretu z 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin ale zachowało moc na podstawie art. 127 ust. 3 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. Zgodnie z § 5 rozporządzenia z dnia 10 września 1956 r. okresy wymienione w art. 8 dekretu zostały zaliczone do wymaganych okresów zatrudnienia tak, jak zatrudnienie w II kategorii, z wyjątkiem okresów służby wojskowej, które z kolei podlegają zaliczeniu do I kategorii zatrudnienia. Jeśli pracownik bezpośrednio przed okresami wymienionymi w art. 8 dekretu wykonywał zatrudnienie w pierwszej kategorii, to okresy te zaliczało się jak zatrudnienie w pierwszej kategorii. Dekret z 1954 r. w art. 9 ust. 1 ustalał dwie kategorie zatrudnienia pracowników. W art. 11 ust. 1 i 2 ustawy z 1968 r. ustalono również kategorie pracowników, z tym że uległ poszerzeniu katalog prac zaliczanych do pierwszej kategorii. Sąd zwrócił uwagę, że dekret zawierał natomiast szerszą delegację dla wydania przepisów wykonawczych – dotyczyła ona określenia „rodzajów prac” i „warunków zaliczania pracowników do 1 kategorii zatrudnienia”, zaś w przypadku ustawy delegacja dotyczyła tylko określenia „rodzajów prac”, tym niemniej dokonując analizy przepisów prawa, w tym i art. 108 ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, w brzmieniu obowiązującym w okresie odbywania zasadniczej służby wojskowej przez W. B., oraz rozporządzenia Rady Ministrów z 21 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin uznał, że § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 1956 r., mimo, że ustawa z 1968 r. nie „obejmowała” go swą delegacją, obowiązywał także w części określającej warunki zaliczania do okresu zatrudnienia w pierwszej kategorii zasadniczej okresu służby wojskowej. Jest tak bowiem w/w ustawa o powszechnym obowiązku obrony i przepisy

rozporządzenia z 1968 r. przewidywała wliczenie czasu odbywania zasadniczej służby wojskowej przez pracownika w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w razie podjęcia zatrudnienia w tym samym zakładzie pracy. Jeżeli było to zatrudnienie wymienione w przywoływanym już art. 11 ust. 1 ustawy z 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin katalogu zatrudnienia kategorii I to okres służby wojskowej takiego pracownika był także okresem pracy w ramach tej kategorii. W katalogu z art. 11 ust. 1 nie ma jednak wymienionej pracy przy zrywce i wywozie drzewa z lasu. Zatem stosownie do § 5 rozporządzenia z 1956 r. okresu zasadniczej służby wojskowej wnioskodawcy nie można zaliczyć do pierwszej kategorii zatrudnienia. W świetle § 1 obowiązującego wówczas rozporządzenia Rady Ministrów z 1956 r. w sprawie zaliczenia pracowników do kategorii zatrudnienia do I kategorii zaliczało się także prace wymienione w załączniku w tym i w leśnictwie ale jedynie na stanowiskach traktorzystów i drwali.

Konkludując, Sąd pierwszej instancji zauważył, że analizowanego okresu nie można zaliczyć do pracy w szczególnych warunkach, a przez to odwołujący nie spełnił koniecznej przesłanki nabycia żądanego świadczenia, nie ma bowiem odpowiednio długiego czasu pracy w tym charakterze.

Apelację od wyroku złożył ubezpieczony. Postawił zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego poprzez błędną wykładnię, a mianowicie art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku art. 108 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i z § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin, obowiązujących w czasie odbywania służby wojskowej przez odwołującego oraz błędnej wykładni art. 184 ust. 1 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. polegający na przyjęciu, iż okres zasadniczej służby wojskowej odbytej w trakcie zatrudnienia do której został powołany odwołujący (od 28 października 1970 roku do 13 listopada 1972 roku), w czasie pracy w szczególnych warunkach i po zakończeniu, której powrócił do pracy u tego samego pracodawcy, nie zalicza się do okresów pracy w szczególnych warunkach. Wniósł o zmianę wyroku poprzez uwzględnienie odwołania ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu apelujący podniósł, że względem ubezpieczonego należy uwzględniać przepisy obowiązujące w chwili zdarzenia mającego znaczenie dla jego sytuacji. W okresie odbywania przez niego służby wojskowej funkcjonowała ustawa z 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej oraz rozporządzenie Rady Ministrów z 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin. Przewidywały one, że czas odbywania służby wojskowej wlicza się pracownikowi do uprawnień związanych z wykonywaną pracą o ile w terminie podjął on ponownie zatrudnienie. Zdaniem apelującego chodzi tu również o uprawnienia zależne od wykonywania pracy w szczególnych warunkach, a więc i prawo do emerytury związanej z pracą w takich warunkach. Odwoływanie się do przepisów wcześniej obowiązujących – rozporządzenia Rady Ministrów z 10 września 1956 r. jest nieuzasadnione.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna i skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku.

Przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie było prawo W. B. do emerytury w związku z pracą w szczególnych warunkach. Zgodnie z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t. Dz.U. 2009, Nr 153, poz. 1227 z zm.) ubezpieczeni urodzeni po dniu 31 grudnia 1948 r. uzyskują prawo do emerytury po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 ustawy jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy tj. do 1 stycznia 1999 r. osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym oraz mają niezbędny okres składkowy i nieskładkowy o którym mowa w art. 27 ustawy (tj. 25 lat dla mężczyzn). Przepis § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43) mający zastosowanie na mocy art. 32 ust. 4 przewiduje, że pracownik wykonujący prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat

pracy w szczególnych warunkach. Bezspornym było spełnienie przez ubezpieczonego wszystkich przesłanek nabycia prawa do świadczenia poza warunkiem posiadania co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Z uwagi na treść § 2 tego rozporządzenia wymaga się by była to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił wnioskodawcy 13 lat 3 miesiące i 27 dni pracy w warunkach szczególnych, w tym okres zatrudnienia w Ośrodku (...) w J. od 1 czerwca 1970 r. do 27 października 1970 r., co jednoznacznie wynika z wykazu znajdującego się na k. 77 akt rentowych. W odwołaniu ubezpieczony wskazywał na konieczność zaliczenia także okresu od 18 listopada 1972 r. do 4 lipca 1973 r. w Ośrodku (...) w J., jak również okresu odbycia w czasie zatrudnienia u tego pracodawcy służby wojskowej od 28 października 1970 r. do 13 listopada 1972 r. W toku postępowania pierwszoinstancyjnego Sąd Okręgowy ustalił, że podczas zatrudnienia w Ośrodku (...) w J. od 1 czerwca 1970 r. do 27 października 1970 r. wnioskodawca pracował przy zrywce i wywozie drewna z lasu, co jest pracą w szczególnych warunkach wymienioną pod poz. 2 działu VI załącznika A do w/w rozporządzenia Rady Ministrów. Pracę taką świadczył również od 18 listopada 1972 r. do 4 lipca 1973 r. W okresie zaś 28 października 1970 – 13 listopad 1972 r. odbywał on służbę wojskową. Sąd pierwszej instancji uznał, że uwzględniony może być nieprzyjęty wcześniej przez organ rentowy okres pracy w szczególnych warunkach od 18 listopada 1972 r. do 4 lipca 1973 r. Jednakże nie jest możliwe zaliczenie czasu służby wojskowej. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu szczegółowo wyjaśnił powody takiego rozstrzygnięcia. W skrócie sprowadzały się one do przyjęcia, że dla zaliczenia służby wojskowej do uprawnień związanych z pracą w szczególnych warunkach (co gwarantowała ustawa z 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i rozporządzenie Rady Ministrów z 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin), koniecznym jest aby pracownik przed powołaniem do zasadniczej służby wojskowej wykonywał pracę zaliczoną do I kategorii zatrudnienia w rozumieniu rozporządzenia z 10 września 1965 r. w sprawie zaliczenia pracowników do kategorii zatrudnienia (Dz.U. 1956 r., Nr 39, poz. 176 z zm.). Choć rozporządzenie to było aktem wykonawczym do niefunkcjonującego już wówczas dekretu z dnia 25 czerwca 1965 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz.U. z 1958 r., Nr 23, poz. 97 z zm.) to jednak miało zastosowanie do ubezpieczonego. Załącznik do w/w rozporządzenia z 1956 r. wymieniający jakie prace w warunkach szkodliwych dla zdrowia traktuje się jako prace I kategorii zatrudnienia wspomina zaś jedynie o pracach traktorzystów i drwali, zaś wnioskodawca takich czynności nie wykonywał. Stąd też uwzględnienie okresu służby wojskowej nie jest możliwe.

Zasadniczym przedmiotem sporu w postępowaniu apelacyjnym stała się zatem kwestia subsumcji przepisów prawa dot. zaliczenia okresu służby wojskowej do okresu pracy w szczególnych warunkach do bezspornego stanu faktycznego. Sąd Apelacyjny wskazuje, że nie podziela tu poglądu wyrażonego przez Sąd Okręgowy odnośnie tej kwestii.

Wskazać tu trzeba na uchwałę 7 sędziów Sądu Najwyższego z 16 października 2013 r. (sygn. akt II UZP 6/13, www.sn.pl), zgodnie z którą czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz.U. Nr 44, poz. 220, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 r.) zalicza się – na warunkach wynikających z tego przepisu – do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym na podstawie art. 184 w zw. z art. 32 ust. 1 ustawy emerytalnej. Sąd Najwyższy w składzie powiększonym podjął powyższą uchwałę w związku z zagadnieniem prawnym przedstawionym mu przez skład 3-osobowy Sądu Najwyższego. Należy przy tym zaznaczyć, że stan faktyczny będący podstawą judykatu Sądu Najwyższego w zakresie istotnym z punktu widzenia przedmiotu niniejszego sporu, był tożsamy bowiem dotyczył okresu odbywania służby wojskowej w latach 1971 – 1973. Otóż należy zwrócić uwagę, że w tym czasie obowiązywał (do końca 1974 r.) art. 108 ustawy o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w brzmieniu: okres odbytej zasadniczej lub okresowej służby wojskowej zalicza się do okresu zatrudnienia, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem, pracownikom, którzy po odbyciu tej służby podjęli zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym byli zatrudnieni przed powołaniem

do służby, albo w tej samej gałęzi pracy (ust. 1). Zgodnie z ust. 2 warunkiem powyższego zaliczenia jest zachowanie terminów wynikających z art. 106 ust 1, który przewidywał, że zakład pracy, który zatrudniał pracownika w dniu powołania do zasadniczej lub okresowej służby wojskowej, jest obowiązany zatrudnić go na poprzednio zajmowanym stanowisku lub na stanowisku równorzędnym pod względem rodzaju pracy oraz zaszeregowania osobistego, jeżeli w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z tej służby pracownik zgłosił swój powrót do zakładu pracy w celu podjęcia zatrudnienia. Pojęcie „wszelkie uprawnienia wynikające z zatrudnienia” jest na tyle szerokie, że należy rozumieć pod nim także uprawnienia wynikające z przepisów o ubezpieczeniach społecznych. Wskazać również trzeba na brzmienie rozporządzenia Rady Ministrów z 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin. Jego § 5 przewidywał, że żołnierzowi, który podjął zatrudnienie wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął zatrudnienie, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. Określenie, że wliczenie dotyczy także szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku potwierdza tezę, że chodzi tu również o uprawnienia emerytalne. Tak więc co do zasady ubezpieczony ma prawo do uwzględnienia okresu służby wojskowej także przy wyliczaniu stażu pracy w szczególnych warunkach (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r. I UK 347/11, LEX nr 1216836). Z powyższego wynika, że nie jest potrzebne sięganie do przepisów o I kategorii zatrudnienia z dekretu z 1954 r. i z ustawy z 1968 r. oraz z § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 1956 r. w sprawie zaliczania pracowników do kategorii zatrudnienia. Analiza uzasadnienia wyroków Sądu Najwyższego prowadzi do jednoznacznego wniosku, że ustalenie prac warunkach szczególnych odbywa się na podstawie obecnie obowiązującego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Według § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, stanowiącym załącznik do rozporządzenia, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki; osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn i posiada wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. W rzeczonym wykazie w dziale VI pod poz. 2 znajdują się prace przy zrywce i wywózce drewna z lasu. Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że tego rodzaju pracę ubezpieczony wykonywał w ramach zatrudnienia w Ośrodku (...) w J. zarówno przed powołaniem do wojska jak i po powrocie ze służby. Jednocześnie spełnił on warunek wynikający z art. 108 w zw. z art. 106 ust 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, a mianowicie w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z tej służby (tu miało to miejsce 13 listopada 1972 r.) pracownik zgłosił swój do zakładu pracy w celu podjęcia zatrudnienia. Podjął on bowiem zatrudnienie już 18 listopada 1972 r. Podjął je w tym samym zakładzie pracy i nadal wykonywał prace w warunkach szczególnych (te same), co przed pójściem do wojska. Spełnione zatem zostały wszelkie warunki zaliczenia okresu służby wojskowej do okresu uprawniającego do emerytury przewidzianej w art. 184 ust. 1 w zw. z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, do których nawiązał Sąd Najwyższy w przywołanej już uchwale z 16 października 2013 r.

Mając na względzie powyższe uznać trzeba, że wnioskodawca spełnił przesłankę wynikającą z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z 1983 r. Oprócz bowiem uwzględnionego już przez organ rentowy okresu pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 13 lat, 3 miesięcy i 27 dni i zaliczonego przez Sąd Okręgowy okresu pracy od 18 listopada 1972 r. do 4 lipca 1973 r. nie można także, z przyczyn wyżej wyłożonych, pominąć służby wojskowej od 28 października 1970 r. do 13 listopada 1972 r., co stanowi okres niemalże 2 lat. Łącznie więc niewątpliwie W. B. może wylegitymować się co najmniej 15 latami pracy uznawanej za pracę w szczególnych warunkach.

Bezspornym jest przy tym spełnienie przez niego pozostałych warunków wymaganych do uzyskania przedmiotowego świadczenia, zwłaszcza w zakresie wieku emerytalnego i ogólnego stażu ubezpieczenia. Tym samym nabył on prawo do emerytury przewidzianej w art. 184 ust. 1 w zw. z art. 32 ust. 1 ustawy emerytalnej. Zgodnie z art. 100 ust 1 teże ustawy prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. W przypadku odwołującego miało to miejsce 14 czerwca 2011 r., wówczas bowiem osiągnął on wiek emerytalny. Stąd też świadczenie uzyskał on od tej daty.

Mając na względzie powyższe, wobec zasadności apelacji, Sąd Apelacyjny w Łodzi, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego i orzekł jak w pkt 1 sentencji.

O kosztach Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. Na koszty te złożyła się opłata od apelacji oraz zwrot wynagrodzenia pełnomocnika za obie instancje ustalonego w oparciu o § 2 ust. 1 i 2 oraz § 12 ust. 2 i § 13 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (j.t. Dz.U. 2013 r., poz 461).